

[Undervisningsministeren.]

sieringsplanen skal jo revideres hvert år, men vi har altså en plan, der forudsætter en produktion på 3.000 værelser i det kommende finansår.

Albertsen: Jeg er dybt skuffet over ministerens svar. Jeg er skuffet i enhver henseende. Når ministeren henviser til finansudvalgets behandling i sommer, så er det jo simpelt hen en funktion, det på det tidspunkt skulle udføre, at tage stilling til det. Hvis der på et senere tidspunkt kommer ændrede planer og ændrede udspil fra ministeren, må det tage stilling dertil på det tidspunkt, det kommer. Det havde dengang ikke andet at gøre, og det er intet svar på den opstilling af ønsker, som vi her har peget på. Jeg håber ikke, ministeren med dette som argument vil fastholde den position, som lovforslaget i sig selv er udtryk for. Der er på dette område sket en ganske betydelig udvikling i de foregående år. 1967: 22 mill. kr., 1967-68: 48 mill. kr., 1968-69: 62 mill. kr. Nu kommer man med planer inden for de kommende 4 år, hvorefter forhøjelsen kun skal gå fra 70 mill. kr. til 76 mill. kr. På et tidspunkt, hvor man ved, at antallet af dem, der kommer ind under denne lovs rammer, behovet for at komme på kollegium, er overvældende stort og er stærkt stigende, foreslår man, at der reelt intet skal ske. Det, der jo her skal erindres, er, at det faktisk er en dårligere dækning, vi får i de kommende år, hvis der ikke sker en væsentlig forhøjelse. Der er jo langt, langt flere mennesker inde under det; derfor har hr. Morten Lange evig ret, når han anfører, at vi procentuelt faktisk går den forkerte vej, og det har ministeren altså nu i dag faktisk lagt op til at vi fortsat skal gøre. Jeg tror ikke, at ministeren bader denne sag vel og ej heller bader sit forhold over for de uddannelsessøgende og ungdommen som sådan ved at holde fast på dette. Jeg tror nok, at vi skal ride videre for at holde os til melodien fra før, og håber, at vi under udvalgsarbejdet vil kunne påregne lignende enighed, som der var under udvalgsarbejdet i 1963, eller i 1966, da loven blev udvidet.

Må jeg så i øvrigt sige til den konservative ordfører, hr. Knud Bro, som jeg takker for hans venlige bemærkning om min tale, at

hvis hr. Knud Bro kunne huske, hvordan debatten blev ført i 1966, ville hans forundring ikke være så stor. Han ville bortset måske fra melodien på det — ikke i dens tone og indhold — kunne konstatere mærkbare forandringer. Jeg erkender blankt, at hvad angår tonen over for disse ting, da er den totalt ændret hos de tre borgerlige partier. For vort vedkommende da er holdningen den samme; vi skulle i 1966 tage stilling til en betydelig udvidelse på baggrund af de indhøstede erfaringer, og det er altså en lignende konsekvens, vi drager i dag. Vi har derfor kun grund til at glæde os over det, der blev sagt i 1966. Jeg skal forsikre såvel hr. Knud Bro som hr. Enggaard som fru Else-Merete Ross for at minde dem om, hvad de har sagt ved tidligere behandlinger.

Knud Bro: I det smukke digt, hr. Albertsen startede sit indlæg før med at citere, lyder de første linjer således:

„Nu brister i alle de kløfter,
som fured og sprængte mit sind,
alverdens fagreste blomster
for sommerens sagte vind.“

Jeg har blot villet sige til hr. Albertsen, at jeg havde bemærket, at han nu blomstrer, og at han nu er behagelig frigjort for de økonomiske realiteter, som vi andre så til gengæld er nødt til at tage hensyn til.

Morten Lange: Jeg forstod på hr. Knud Bro, at han havde den mærkelige opfattelse, at oppositionen ikke tager hensyn til økonomiske realiteter. Dette er naturligvis en tilsnigelse.

Jeg forstod ikke rigtig undervisningsministeren. Jeg synes, han burde have takket hr. Albertsen og mig, fordi vi jo givetvis i udvalgsarbejdet vil være energiske og ivrige for at se, om vi kan hjælpe ministeren i det felttog, han sikkert også selv må have ført mod ministerkolleger for at skaffe lidt flere midler til et område, som er nødlidende.

Men et par principielle bemærkninger, bl. a. også fordi jeg ikke synes, at ministerens svar på, hvorfor vi ikke får en lovrevision, var blot i nærheden af det udtømmende. Vi fik bare at vide, at der ikke foreligger tilstrækkeligt materiale. Det kan man